

Lukemisto 2/2002

USKO

“Usko on sitä, ettei itse olla mitään. Usko ei tee ihmistä joksikin, se tekee Kristuksen kaikeksi.”

Poul Madsen: *“Hengen vapauteen”*, Uusi Tie 1978.

LOOT JA NYKYAIKA

“Koska aito Sana ilman Pyhän Hengen voimaa ei ole pystynyt nykyajan ihmisiin, olemme yrittäneet lähestyä maailmaa toisin keinoin. Maailman huvitukset on tuotu kirkkoihin. Jumalanpalveluksesta on tehty teatteri. Sanan saarnaamisen tilalle on tuotu ihmisten viihdyttely. Niinpä moni Herran huone on muutettu ‘hengelliseksi huvihuoneeksi’.”

Lauri Lähdeaho: *“Loot Sodoman portissa”*, Ristin Voitto 1970.

YKSINÄISYYS

“Uskovan yksinäisyys on seurausta hänen vaelluksestaan Jumalan seurassa jumalattomassa maailmassa, vaellus, joka usein vie hänet pois yhtä lailla hyvien uskovien seurasta kuin uudestisyntymättömistä maailmasta.

Monien aikamme uskovien heikkoutena on, että he viihtyvät liian hyvin maailmassa. Pyrkinessään saavuttamaan levollisen ‘sopeutumisen’ uudestisyntymättömään yhteiskuntaan, he ovat menettäneet pyhiinvaeltajan luontonsa ja

heistä on tullut osa sitä moraalista järjestystä, jota vastustamaan heidät lähetettiin. Maailma tunnustaa heidät ja hyväksyy heidät sellaisenaan. Tämä on murheellista, mitä voidaan sanoa. He eivät ole yksin, mutta eivät myöskään pyhiä.”

A.W. Tozer: *“Vakaa armo”*, Päivä 1991.

USKONSANKARIT

“Silloin tällöin näemme eräänlaisia ‘uskonsankareita’, joiden todella tarvitsisi tulla tunnonhätään ja kokea masentumisen. He ovat voimakkaita, rohkeita ja kevytmielisiä evankeliumin väärinkäyttäjää eivätkä koskaan ole huolissaan virheistään ja puutteistaan. He viittaavat evankeliumin vapauteen, mutta puolustavat itse asiassa syntisen luontonsa vapautta.”

C.O. Rosenius, *“Tie Rauhaan”*, Kirjaneliö 1984.

HARKITTU ANSA

“Apostoli sanoo, että on olemassa harkittu suunnitelma, väärän opin järjestelmä, joka ei ole mikään sattuma, vaan järjestetty ja suunniteltu. Se on asetettu niin kuin ansa tai petoeläimen viekkaasti suunniteltu saalistustapa. Apostoli huipentaa ajatuksen sanaan ‘kavala’ (Ef. 6:11).”

Martyn Lloyd-Jones: *“Kristittyjen yhteyden perustus”*, Päivä 1966.

Herätys – nyt?

Lieneekö mikään muu sana uskonnollisessa kielenkäytössä ihmisten huulilla niin usein kuin juuri sana “herätys”? Mutta miksi aikamme “herätys” on erilaista kuin aiemmin?

Evankeliumin julistus on vaivihkaa muuttunut monin paikoin herätyksen julistukseksi. Joskus puheen pääasiallinen teema on siinä, että elämme herätyksessä tai siinä, että pian alkaa suuri herätys ja että ME saamme olla siinä mukana, ehkäpä jonkinlaisina tekijöinäkin herätyksen edesauttamiseksi!

Julistuksessa saattaa olla mukana koko kaanaankielen sanavarasto ja kuitenkin se tuntuu jotenkin oudolta — jopa epäaidolta. Mistä tämä johtuu?

“Uudessa jumalanpalvelusmeiningissä” on vuosien metelöinnin jälkeen (ja sen ohessa) alettu jälleen puhua myös synnistä ja parannuksesta. On ilmeisesti otettu “onkeen” moitteet siitä, että julistuksesta puuttuu “veren evankeliumi”. Siksi sanomaan on sisällytetty myös nämä vanhan ajan käsitteet.

On myös huomattu, että vakaa

kristikansa ei ole uutta julistusta ja meininkiä mieltänyt omakseen. Tästä johtuen on tullut tarve osoittaa, että “herätys” on luonnollinen jatkumo vanhoille herätyksille, jotka aikoinaan ravistelivat maamme ja maailmaa laajemmaltikin.

Mieluusti on tahdottu varmistaa se, että vanhojen, oikeiden herätysten keulahahmot — sikäli kuin heitä vielä on elossa — saataisiin nykymenon takuumiehiksi ja keulakuviksi. Tällä halutaan osoittaa, että tämä uusikin on laskettu apostolien ja profeettain perustukselle niin kuin pitääkin.

Herätys “savijaloilla”

Mistään harhoistaan “uusi herätys” ei kuitenkaan missään vaiheessa ole luopunut. Ns. torontolaisuus tai nauruherätys on se perusta, jolla nykyherätys laajalti seisoo ja on täysi syy ajatella, että juuri siksi se seisoo “savijaloilla”.

Kyllä tässäkin puhutaan synnistä luopumisesta, mutta tarkoituksena ei näytä olevan se, että ihminen kauhistuisi sisäistä tilaansa ja jumalattomuuttaan. Tämän herätyksen jumala näyttää olevan löperö, ihmisten pikku “vajavaisuuksia” sormien sa läpi katsova ja kaikkea hyvää ihmiselle tahtova “rakkauden jumala”, joka “ymmärtää” ihmisen rikkinäisyyttä ja vajavaisuutta ja joka ei luotuaan jätä.

Mikä sitten on pielessä? Vaikuttaa siltä, että nykyherätyksen “jumala” ei olekaan se sama Pyhä Jumala, joka aiemmissa herätyksissä on vaikuttanut. Siksiköhän evankeliumin asia on saanut kyytipojakseen tämän maailman metkut, sirkukset klovneineen, tanssit, jazzit, muusta puhumattakaan? Mitähän vielä tulemme näkemään?

On kuitenkin pari asiaa, joista nykyherätys tyystin vaikenee. Ne ovat *Jumalan viha* ja *kadotus*. Niistä se ei puhu, koska tällainen julistus saa ihmisen ahdistuneeksi ja syyllisyyden valtaan. Se on halunnut tyystin vaieta myös Jumalan laista, joka asettaa ihmisen täydellisyytensä vaatimuksen eteen ja osoittaa ihmissydämen perusteellisen turmeluksen ja saastaisuuden.

Kun laki puuttuu, armoakaan ei ymmärretä eikä edes voida ymmärtää. Vapahtajastakin tulee kaiken yleisen hyvän takuumies.

Oikean herätyksen tuntomerkit

Mistä sitten oikean todellisen herätyksen tuntee?

Aiempina aikoina herätys vaikutti yhteiskuntaan. Maailman huvipaikat tyhjenivät ja rikokset vähenivät. Näin ei ole nyt tapahtunut — kehitys näyttää aivan päinvastaiselta. Jopa avioerot uskovienkin keskuudessa lisääntyvät enenevästi. Myös uskovien itsemurhista kuuluu viestejä. Tämäkö on hedelmää lähes kymmenvuotisesta “herätyksen ajasta”?

Olemmeko sittenkin saaneet väärennetyn evankeliumin? Paavaliin kirjeitä lukiessa havaitsemme, että väärennökset olivat alati hänen huolenaiheinaan. Lähes kaikissa hänen kirjeissään tämä tulee esille.

Olisiko meidän aikamme näitteen suhteen valistuneempaa? Tuskin.

Watchman Nee sanoi jo 1930-luvulla, että sielun voimien kautta vaikuttavat vihollisen aikaansaamat ilmiöt kasvavat satakertaisiksi ennen Herran paluuta.

Alammeko olla jo siinä ajassa?

Kysymyksemme kuuluu:

Onko vihollinen ottanut taktiikkaansa myös “evankelioimisen”? Ihmiset ovat jo siten valistettuja, että ottavat vastaan kaiken, mitä annetaan, tutkimatta lainkaan lähdettä.

Ne, jotka varovaisuussyistä ovat vielä suojaavan sateenvarjonsa alla, pyritään julkisesti tekemään naurunalaisiksi.

Johtajilla on kuitenkin suuri vastuu siitä, etteivät varoita vaarasta. Kuinka moni käyttäytyy tyhmän sukeltajan tavoin hypäten pää edellä tuntemattomaan?

EPÄPUHDAS JULISTUS

Näyttää olevan mahdollista julistaa sisällöllisesti oikeaa evankeliumia, mutta vääristä lähtökohdista.

“...nuo toiset taas julistavat Kristusta itsekkyydestä, epäpuhtaalla mielellä, luullen tuottavansa minulle murhetta kahleissani...” Fil. 1:17.

Edellisessä ei sanallakaan vihjaista siihen suuntaan, että näin julistettu evankeliumi olisi jotenkin virheellistä.

Muutamien julistus tapahtuu:

1. kateudesta
2. riidan halusta
3. itsekkyydestä
4. epäpuhtaalla mielellä

Mistä sitten voimme tehdä sen johtopäätöksen, että tällöinen evankeliumi voi sisällöllisesti kuitenkin olla oikeaa?

Tiedämme sen siitä, että Paavali taisteli kaikissa tarpeellisissa tilanteissa ankarasti väärää evankeliumia

ja väärää opetusta vastaan, joten hän kyllä olisi harhasta tässäkin muistuttanut, jos sitä opetuksessa olisi ollut. Jyrkin hänen kannanotoistaan on galatalaiskirjeessä (Gal. 1:8,9).

Voiko sitten vääristä vaikutteista julistettu evankeliumi kantaa oikeaa hedelmää? Ilmeisesti voi, koska evankeliumi itsessään on Jumalan voima (Room. 1:16).

Toisaalta vääristä vaikutteista julistettu evankeliumi vaikuttaa myös päinvastaista. Se saa monet jopa elinikäisesti immuuniksi evankeliumille, koska epäpuhtaus näkyy niin monella tavalla. Näin se tekee vahinkoa myös puhtaalla mielellä ja oikeista vaikutteista tapahtuvalle julistukselle ja evankeliumin työlle.

Paavali iloitsi siitä, kunhan Kristusta vain julistettiin, joko näön vuoksi tai totuudessa. Miksi näin?

Paavali ei suinkaan iloinnut evankeliumin vääristelystä, siitä meillä on tarpeeksi tietoa. Mutta hän iloitsi siitäkin, että Kristusta julistivat ne, jotka eivät Paavalia itseään hyväksyneet, vaan tahtoivat tuottaa murhetta Paavalille mahdollisesti näin ajatellen: “Siinä näet, Paavali, ei sinua ole valtuutettu, leviäähän evankeliumi ilman sinuakin”.

Tuona aikana Kristuksen nimi oli täysin tuntematon monin paikoin. Ei ollut mitään kristillistä perinnettä — ei hyvää eikä huonoa. Asia oli

laajalti täysin tuntematon. Paavali oli nöyrä mies ja ymmärsi, kuten Johannes Kastajakin, että “Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä”.

Jos Paavali eläisi meidän ajassamme, hän saattaisi suhtautua asiaan nyt aivan toisin. Vääristä motiiveista lähtevä julistus vahingoittaa tänä aikana myös oikeista motiiveista tapahtuvaa julistusta ja evankeliumin työtä. Vahinko ei aiheudu näinollen vain yhdelle henkilölle — Paavalille — vaan kaikkialla tapahtuvalle terveelle julistukselle ja työlle. Lisäksi ns. maailmakin omaa nykyaikana jonkinlaisen (melko oikeankin) käsityksen siitä, millaista evankeliumin tulisi olla ja millaisia uskovi-en tulisi olla. Siksi se pitää outona kaikkea sitä, mikä myötäilee sen omia intressejä. Maailma tietää, että sen oma elämä ei ole pyhää, siksi se kammoksuu evankeliumin asialla olevia, jos se ei näe heidän elämässään mitään eroa omaan elämäänsä verrattuna.

“Paavali ei puuttunut väärin julistajien arveluttaviin vaikuttimiin niin kauan, kuin he kadehtivat häntä itseään.

...niillä, jotka julistivat evankeliumia näön vuoksi, epäpuhtaalla mielellä, oli sama sanoma kuin Paavalilla, mutta heidän tarkoituksensa oli toinen ja heissä oli *toinen henki*” (NOVUM 4, sivu 149).

HERÄTYKSEEN VALMISTAUTUMINEN

Monet yhteisöt ovat vuosikausia valmistautuneet herätykseen, ainakin näin on julkisesti puhuttu. Mitä Sana puhuu meille herätyksestä? Ei ainakaan ole käsketty saarnaamaan herätystä. Mutta on käsketty saarnaamaan kääntymystä (parannusta) syntien anteeksiantamiseksi. Jos tätä tehdään, niin aina on herätystä. Aina on myös niitä, jotka eivät herää.

Herätyksen saarnaamisessa on omat vaaransa. Siinä hämärtyy se ajatus, josta Raamattu puhuu: “Tänä päivänä jos te kuulette Hänen äänensä, niin älkää paaduttako sydämiänne... tai ...nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä”. Kun jäädytään odottamaan suurta, tulevaa herätystä, niin kääntymisen voi jäädä kokonaan tapahtumatta.

Paavo Lievonon

ILOITSE PELASTUKSESTA

Joka iloitsee enemmän Jumalan meissä vaikuttavasta voimasta kuin sovituksen armosta, se on vähemmän Kristuksen mielen mukainen kuin se, joka vain tuntee itsensä heikoksi ja jolla on kaikki lohtunsa Kristuksessa.

C.O. Rosenius, “*Tie Rauhaan*”, Kirjaneliö 1984

UUTUUS

Uskonto vai Evankeliumi?

Tuskin mikään muu ilmaisu toisesta uskovasta on niin täynnä syvää halveksuntaa kuin se, että hänen sanotaan olevan fariseus tai uskonnollinen.

On kuitenkin syytä perehtyä tarkemmin näihin käsitteisiin, ennen jyrkkiä johtopäätöksiä. Se, mikä nykyisin luokitellaan farisealaisuudeksi tai uskonnollisuudeksi, saattaakin olla kristillisyyttä sen alkuperäisessä merkityksessä ja päinvastoin se, mitä pidetään kristillisyytenä, voikin olla itse asiassa farisealaisuutta tai uskonnollisuutta.

”Kristillisyyteen” on vaivihkaa tullut mukaan itsestäänselvyyksiä, jotka lähemmässä tarkastelussa osoittautuvat itse asian vastakohtiksi. Tämä kehitys johtunee opettajien ja kriitikkojen puutteesta. Nythän ”hengellinen” tarjonta pitäisi ottaa vain vastaan — ei suinkaan tutkia, vaikka evankeliumin asia onkin saamassa ”kyytipojakseen” yhä oudompia toimintatapoja.

Onneksi muutamilla Herran palvelijoilla erityisesti menneinä aikoina on ollut näkökykyä ja tietoa, jonka he ovat tallentaneet hyödyksemme. Kyseiset ajatukset löytyvät pääosin vanhemmasta kirjallisuudesta, joka tämänkin kirjan lähdeaineistona on ollut korvaamaton.

Kirja käsittelee uskonnon suhdetta evankeliumiin ja se on hyvin epätavallinen kannanotto nykyisessä ajassamme. Elämmehän aikakautta, jolloin ”kaikkien kukkien tulisi antaa kukkia”. Mitään varsinaisesti uutta kirjasta ei ole löydetävissä, mutta siitä huolimatta sen sanoma saattaa olla jollekin yllätyksellinen, jopa ärsyttävä.

Kirjan koko on 133 x 190 mm,
108 sivua, sidosasu lanka/liimasidos,

Ei tällä hetkellä saatavilla -
kustantajan toiminta päättynyt

Uskovaisuus

— uusi elämäntapa? — uusi ajattelutapa?

Uudesta elämästä puhutaan paljon kristillisessä keskustelussa. Alussa näytteeksi pari otetta viimeaikaisista lehtikirjoituksista koskien juuri tätä kysymystä.

Samomalehti *Keskisuomalainen* kirjoitti 21.6.2002 artikkelin “Nuoret uskikset eivät usko humalaan”. Siinä haastatellaan muutamia nuoria, jotka kutsuvat itseään uskoviksi tai “uskiksiksi”.

Näin nuoret:

“– Ainakin minulle uskovaisuus on enemmän ajattelutapa...”

“– Jotkut saattaa käydä ryyppäämässä, mutta kyllä minä ainakin koetan välttää kiroilua...”

“– ...kyllä me tehdään samoja virheitä, kuin kaikki muutkin. Meillä on kuitenkin selvemmat rajat kuin muilla meidän ikäisillä, mitä voi tehdä tai ei, toteaa ryhmä.”

Toinen lainaus on Vapaakirkon äänenkannattajasta, *Suomen Viikko-lehdestä* nro 19 (8.5.2002). Siinä toimittaja Päivö T. Juntumaa kirjoittaa otsikolla “Ei uskonto vaan elämäntapa”.

Juntumaa itsekin siteeraa tri

David Cormackin kirjaa “Seurakunnan läpimurto” seuraavasti: ‘Kirkkojen tulee muuttua tullakseen uskottaviksi, todellisiksi vaihtoehtoiksi ja houkutteleviksi maallisesti ajatteleville muutokristityille’.

Juntumaa pohdiskelee aihetta eri tavoin ja päättää juttunsa näin: “Miten voimme tehdä uskosta jälleen elämäntavan ottaen huomioon oman kulttuurimme?”.

Nämä pari lainausta riittänevät osoitukseksi siitä, että “kristillisyyttä” pidetään varsin yleisesti uutena elämäntapana tai uutena ajattelumallina. Sana “uudestisyntyminen” näyttää saaneen kokonaan uuden merkityksen.

Tosiasia on kuitenkin se, että Raamatun mukainen “uusi elämä” on jotain täysin muuta. 2. Kor. 5:17 ilmaisee asian selkeästi:

“*Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut*”.

Mikäli ns. uudestisyntyminen ei tarkoita uutta luomusta edellisen jakeen merkityksessä, niin kyseessä on vain uuden ajattelu- tai elämäntavan omaksuminen. Ihminen voitaisiin siis opettaa tähän uuteen elämään.

Mitä todellinen uudestisyntyminen on? Mitkä ovat tuntomerkit ja mitä merkitystä tässä ajassa uudestisyntymisellä on?

Ilmeistä on se, että ajassamme pidetään uudestisyntyneinä ihmisiä, jotka eivät sitä ole. Samoin kaikki itsekkin uudestisyntyneinä itseään pitävät eivät kuitenkaan sitä todellisuudessa ole.

Varsinkin nykyisin tietynlainen uskonnollinen "suoritus" tai kokemus tulkitaan usein virheellisesti uudestisyntymiseksi. Jossakin tilanteessa tapahtunut "Jeesuksen hyväksyminen elämään", "eteen rukoiltavaksi tuleminen", "syntisen rukous", "suun tunnustus" tai "kaste" voivat olla tällaisia uskoontulemiseen liittyviä "kaavoja". Niitä on erilaisia ja ne ovat riippuvaisia kulloisenkin yhteisön käytännöstä.

"Jeesuksen vastaanottaminenkin" voi olla pelkkä kaava, joka ei vielä sinänsä muuta ihmistä uudeksi. Näyttää jopa siltä, että joissakin tapauksissa vastaanotettu "Jeesus" ei olekaan se sama, josta evankeliumit kertovat. Puhuuhan Paavalikin "toisesta Jeesuksesta". On siis mahdollista ottaa vastaan

myös vale-Jeesus.

Todellinen uudestisyntyminen tuottaa kokonaan uuden luomuksen, koska se tuottaa sydämessä arvojen vallankumouksen, mutta uskonnollinen kokemus ei oleellisesti muuta sydäntä, "haluamisen lähdeä", ja ihmisen mieltymykset säilyvät kutakuinkin ennallaan kaikesta "hengellisestä" suuntautumisesta huolimatta.

Kun uskoontulleeseen ihmisen vaellusta tarkataan, niin usein puhutaan heidän hedelmistään. Tällä tarkoitetaan tavallisesti sitä, mitä nämä henkilöt tekevät, ei niinkään sitä, millaisia he ovat. Kuitenkin teot ja hedelmät ovat kaksi eri asiaa. Esim. nuori (miksei myös vanhempikin) voi olla hyvinkin aktiivinen esim. evankelioinnissa, mutta kotona hän voi käyttäytyä kuin "häjyläinen". En tarkoita satunnaista lankeamista vaan jatkuvampaa tilaa. Tämä jos mikä valaisee hedelmien ja tekojen oleellista eroa.

Suomalainen käsite "tehdä parannus" ei mielestäni tee oikeutta itse asialle, koska siinä ihminen alkaa itse parannella itseään. Eli ihminen ikäänkuin periaatteessa olisi kulkemassa oikeaan suuntaan, mutta jonkinmoisin pikku korjauksin hän olisi taivaan matkalainen.

Kääntyminen on täysin eri asia, se tarkoittaa, että kulkusuuntaa muutetaan 180 astetta. Todellinen kääntyminen käy syvälle ihmisen

koko olemukseen ja hänen suuntautumiseensa elämän eri alueille.

Todellinen kääntymys tarvitsee tuekseen lain ja armon. Laki osoittaa ihmisen syntisyyden ja armo sen, että ihmisen ainoa mahdollisuus on turvautuminen

Sijaiseen, joka täytti koko lain hänen puolestaan. Joku on osuvasti sanonut, että lain saarna on kyntämistä ja evankeliumin julistus on siemenen kylvämistä.

Kokonaan toisesta asiasta on kysymys siinä, että Raamattu osoittaa selvästi ihmisen turmeluksen, joka uudesta luomuksesta huolimatta vieläkin vaikuttaa ja siksi ihminen saattaa vieläkin langeta. Liha on vielä olemassa, mutta se ei enää hallitse.

Mikäli ”uusi ihminen” on vain se sama vanha ihminen, mutta vain uusissa kehyksissä, niin taistelu pahaa vastaan muodostuu ylivoimaiseksi, kun elämään tulee vain rajoituksia, kieltoja ja käskyjä.

Vaatimuksia on siis alennettava. Niinpä tuloksena on jonkinasteinen

oletettu ”kumppanuus” Jumalan ja ihmisen välillä. Ihminen toteuttaa vain osan ”Jumalan tahdosta” ja Jumala sen, mihin ihminen ei yllä.

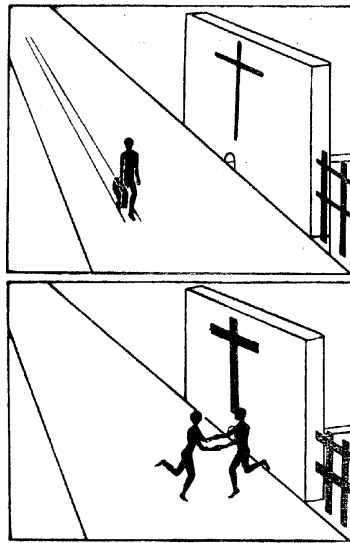
Seurauksena on tilanne, jota Kilpi Kylälä kuvaa kirjassaan ”*Suunnista iankaikkiseen elämään*”, (Kuva ja

Sana 1944). Ihminen on kulkevinaan kaidalla tiellä, vaikkakin tämä ”kaita tie” kulkeekin edelleen keskellä laveaa tietä (kts. kuva).

Tosiasiassa tämä johtaa ihmisen ainoastaan ”kristilliseen” farisealaisuuteen; siinä ihminen kaikin inhimillisin keinoin pyrkii toteuttamaan jumalallisen tosin pyytäen Jumalalta apua pyrkimyksensä.

Sana ”farisealaisuus” onkin eräs väärinymmärretty käsite kristillisessä

terminologiassa. Siksi tämän päivän kristillisyyden on suurelta osin eksyksissä. Tämä on johtanut koko länsimaisen kristillisyyden lähestulkoon konkurssitilaan ja niin muodoin kaikenlaiset ”keinot” ja ”konsitit” ovat tulleet monin paikoin yksinkertaisen evankeliumin ”avuksi” ja jopa sen tilalle.

Yläkuvassa on omatekoinen kaita tie lavean keskellä. Alakuvassa uskonnollisilla tunteilla nauttiminen on esteenä ahtaalla ovella.

(Kuvat K. Kylälän kirjasta).

Kirjassaan “Farisealaisuus ja kristillisuus” (Kuva ja Sana 1947) prof. Hugo Odeberg käsittelee perusteellisesti farisealaisuuden olemusta ja sen suhdetta alkukristillisyyteen lähtökohtanaan varhaisjuutalaiset rabbiiniset kirjoitukset.

Seuraavassa muutama kiteytys mainitusta teoksesta:

“Farisealaisuus, joka hyväksyy noudatettavaksi kristillistä ajattelua, lakkaa olemasta farisealaisuutta, ja kristillisuus, joka sisällyttää itseensä farisealaista ajattelua, samoin lakkaa olemasta kristillisyyttä.

On myös osoittautunut, että näiden molempien oppien historiassa aina on ollut pakko harkita tätä sovittamatonta vastakohtaisuutta, ja että ennen kaikkea on täytynyt pyrkiä omalaatuisuuden säilyttämiseen. Ennen kaikkea kristillisuus on kerta toisensa jälkeen joutunut vaaraan ottaa käyttöön farisealaista ajattelua, ja ettei farisealaisuus ole yhdistettävissä kristillisyyteen, vaan että tämä, jos sen sallitaan vapaasti levittäytyä, vaikuttaa kuolettavana myrkkynä, jonka täytyy perin pohjin hävittää kristillinen elämä.

Farisealaisuus on alkukristillisen käsityksen mukaan sitä, että tahdotaan Jumalasta erotetuin välinein toteuttaa jumalallinen, tahdotaan tehdä Jumalan tahto kysymättä Jumalaa.”

PL

Muut kirjoittavat:

Oheisena lainaus lähetsijäjästä Sanansaattajien lähetsijöhtajan, Per-Olof Malkin, jäähyväiskirjeestä lähetsijjärjestönsä tukijoille:

“Asia, joka askarruttaa minua nyt yhtä paljon kuin 29 vuotta sitten, on Jumalan evankeliumin ymmärtämisen surullinen vähäisyys ja oikean uskon harvinaisuus tässä maassa ja maailmassa. Murehdin sitä nyt niin kuin ennen. Sielunvihollisen voimasta tämä tilanne tietysti kertoo. Ja siitä, miten helposti ihmiset kaikkialla ovat uskonnollisten taipumustensa ohjailtavina. Totuus torjutaan.

Mitäkö tarkoitan?

Sitä, että maailmassa kyllä on uskoa Kristukseen mutta murheelisen vähän Pyhän Hengen antamaa uskoa siihen, mitä Kristus on. Ihmisille näyttää riittävän usko, joka kasvaa esiin heistä itsestään.

Uskonnollisesti taipuvainen

ihminen kykenee uskomaan Kristukseen ilman Pyhän Hengen vaikutusta samalla tavalla kuin muissa uskonnoissa uskotaan jumaliin. Ilman Pyhän Hengen vaikutusta ihminen kykenee uskomaan Jeesuksen tekoihin ja ihmeisiin. Mutta ilman Pyhän Hengen vaikutusta ihminen ei kykenee uskomaan siihen, mitä Kristus on niin, että tämä usko vaikuttaa sen, minkä oikea usko vaikuttaa: sielun pelastuksen.

Koska me olemme syntisiä, on oleellista, että me emme vain usko Kristukseen, vaan nimenomaan uskomme siihen, mitä Kristus on.

Me olemme parantumattoman syntisiä ja täysin avuttomia itsemme auttamisessa, kuten apostoli Paavali todistaa mm. roomalaiskirjeen 7. luvussa. Kun hän kirjoitti tuon kirjeen, hän oli jo tehnyt suurimman osan elämäntyöstään. Hän oli kokenut elämässä ja Jumalan työssä paljon. Hän oli perustanut seurakuntia laajalla alueella ja hän oli välittänyt iankaikkisen elämän siunauksen tuhansille. Mutta totuutta salaamatta hän kertoi roomalaisille, minkälainen hän yhä oli: 'Minussa... ei asu mitään hyvää...', hän kirjoitti. 'Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen' (Room. 7:18–21).

Se, että apostoli Kristuksen

palvelijana näki itsensä tällaisena osoittaa, että hän oli täynnä Pyhää Henkeä. Sillä vain Pyhän Hengen täyttämät ihmiset puhuvat itsestään näin. Kaikki Jumalan pyhät ovat sanoneet samaa.

Epätoivoisen tilanteensa tähden on oleellista, että ihminen uskoo siihen, mitä Kristus on.

Ehkä kysyt: Mitä Kristus sitten on? Hän on syntisten pelastaja. Mitä muuta hän on, ei syntisen kannalta ole paljoa merkitystä.

Oleellista on se, mitä Herran enkeli sanoi Jeesuksesta Joosefille, kun tämä harkitsi Marian ja tämän lapsen jättämistä: *'Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä. Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä'* Matt. 1:20-21.

Tämän tiesi myös Paavali. Sen jälkeen kun hän oli kirjoittanut roomalaisille itsestään, häneltä kyllä ehti päästä tuskanhuuto: *'Minä viheliäinen ihminen! Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?'* (7:24). Mutta sitten hän taas näki, mitä Kristus on. Ja niin tuskanhuutoa seurasi kiitos Jumalalle *'Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta'* (7:25).

Juurikasvu kustannus on raamatulliseen totuuteen pyrki- vä, uskonnollisiin järjestelmiin sitoutumaton kristillisten kirjojen ja painatteiden kustantaja.

”Pauhatkoonpa elon meri”

Uskovia on vuosikaudet opetettu täyteen yksimielisyyteen sillä seurauksella, että tervekin arvostelu on hylätty ja siten erilaiset harhat on nielty sellaisenaan. Kirjassa käsitellään viime vuosina seurakunnissa tapahtuneita asioita. Niiden ymmärtäminen auttaa torjumaan jo ennakolta uusia uhkatekijöitä. Hinta 5 euroa.

”Uudistusten ansat”

Tieto, oikea epäily ja ajoissa tehdyt johtopäätökset estävät meitä lähtemästä kaikenlaisten virvatulien ja harhojen perään ja siten joutumasta vihollisen virittämiin ansoihin. Hinta 3 euroa.

”...ja Taivas myös”

Kristinuskon perusasioiden ymmärtäminen on taivaan matkalaiselle välttämätöntä. Uskonkilvoituksessa on tärkeää olla tietoinen siitä perustuksesta, johon pitäytyminen vie toivottuun päämäärään. Tässä kirjasessa puhutaan avoimesti niistä sudenkuopista, joihin taivaan matkalainen on vaarassa joutua. Pienestä koosta huolimatta kirjasessa on suuri sanoma. Hinta 3 euroa.

”Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle”

”Hengellisiksi” terapeuteiksi muuttuneet saarnaajat saavat kuulijansa käyttäytymään enemmän tai vähemmän hullunkurisesti yrittäessään kitkeä heistä ”ruma ankanpoikanen” -syndroomaa. Psykologiset opit ovat pelottavasti muuttamassa käsitystämme synnistä, parannuksesta ja muista kristilliseen elämään kuuluvista asioista.

Tämän kirjasen tarkoituksena on saada uskovat vapautumaan hyvän tai huonon itsetunnon tyranniasta ja epäterveestä itseensä tuijottamisesta siihen vapauteen, joka on ainoastaan Kristuksessa. Hinta 2,50 euroa.

Saatavana myös taitettuja A4-painatteita eri aiheista.

**Ei saatavilla -
kustantajan toiminta päättynyt**

Siunaus vai eksytys?

Ns. uuskarismaattisuus alkaa olla tuttu ilmiö seurakunnissa jo kaikkialla maailmassa. Sen tunnetuimpia levittäjiä ovat Toronton ja Brownsvillen ”herätykset”, joista suomalaisetkin ovat käyneet oppia hakemassa.

Liikkeen johtajat väittävät saavansa ”uutta ilmestystietoa” Jumalalta ja kannattajat pitävät heitä Jumalan valittuina. Siksi heidän opetustensa arvostelemista pidetään miltei Pyhän Hengen pilkkana.

Johtajien luksuselämä ja heihin kohdistuva, palvontaa muistuttava kunnioitus, sekä oudot opetukset ja ilmiöt ovat aiheellisesti synnyttäneet myös kritiikkiä liikettä kohtaan. Liikkeen tunnetuimpia nimiä ovat Rodney Howard-Browne, Benny Hinn, Kenneth Copeland ja monet muut, joiden kirjoja on käännetty myös suomeksi.

UUSI VIINI JUOVUTTAA

on kirja, joka tarkastelee liikkeen historiaa, taustoja, yhteyksiä ja outoja opetuksia. Kirjan kirjoittamista on edeltänyt laaja tutkimustyö. Monine lähdeviitteineen kirja on ajatuksia herättävää luettavaa.

Lukijoiden palautetta:

- Kirjan sanoma on ajankohtainen ja erittäin tarpeellinen. Pidän asiallisesta ja raamatullisesta aiheen käsittelystä, jossa tosiasiat tuodaan selkeästi esille...
- Kiitos kovasti kirjasta... kirja on varmasti ilmestynyt sopivaan aikaan. Kiitos siitä Herralle...
- Olemme olleet kuusi vuotta uskossa ja mukana uudistuksessa... epäilimme monia asioita ja nyt silmämme ovat avautuneet... kirja vahvisti meitä uskossamme...

Ks www.nakokolma.info

Todellisuus on taruakin ihmeellisempää...

Järkyttävä kertomus villin karismaattisuuden viidakosta

KULISSIEN TAKANA on hätkähdyttävä kirja. Se kertoo Braultin perheen kokemuk-
sista ja koettelemuksista maailmankuulujen karismaattisten julistajien ja ns. uskollaparan-
tajien parissa. Se kertoo myös, kuinka hyväuskoista kristittyä perhettä käytettiin häikäile-
mättä hyväksi, petettiin ja lopulta hylättiin.

Kovien kokemustensa motivoimana Yves Brault alkoi tutkia aluksi
aitoina pitämiään ilmiöitä ja löysi selvän yhteyden jo
1700-luvulla löydetyyn ”mesmerismin” ja nykyisen
”uskollaparan-tamisen” välillä. Monet tunnetut julistajat
ovat käyttäneet samaa – vanhaa ja tunnettua tekniikkaa –
joko tieteen tai tietämättään.

Kertomus paljastaa näiden julistajien motiivin. Se on
raha ja vaikutusvalta ihmisiin. Lisäksi varsin monien
kohdalla asiaan liittyy vilpillisyys ja välinpitämättömyys.

Yves Brault tunnustaa aidon jumalallisen parantumisen,
joka kuitenkin on täysin muuta, kuin näiden
”parantajien” uskottelu. Hän haluaa omistaa kirjansa
kaikille, jotka ovat joutuneet väärin julistajien, parantaji-
en tai profeettojen pettäviksi ja tahtoo rohkaista jokaista
uskovaa itse tutkimaan ja tuntemaan paremmin Raamatunsa
superjulistajien ”sisäisen ilmoituksen” sijasta.

Kirjan kirjoittaminen on vaatinut itsensä alttiiksi
antamista, rohkeutta ja rakkautta totuuteen. Aiheellisesti
kirja on saanut kansainvälistä huomiota ja useat kristilliset
järjestöt ovat antaneet siitä hyviä lausuntoja.

Personal Freedom Outreach: ” ’Kulissien takana’ vertaa nykyistä parantamis- ja
manifestaatioliikettä siihen, mitä Franz Anton Mesmer sai aikaan suggestion ja hypnoo-
sin avulla. Kirja herättää hyväuskoiset ja korostaa omakohtaisen tutkimisen ja arvostelun
tärkeyttä.”

Christian Liberty: ”Yksi paljastavimmista kirjoista koskien tv-evankelijoita, uskolla
parantajia. Brault esittelee Benny Hinnin ja muiden tv-evankelistojen sen puolen, joka ei
näy heidän tv-ohjelmissaan.”

Kirjoittaja, Yves Brault on kanadalainen kielenkääntäjä, tulkki ja kirjailija. Vakaana
kristittyinä hän haluaa varoittaa väärin parantajien ja profeettojen epäraamatullisista
opetuksista ja menetelmistä, joilla nämä eksyttävät ihmisiä.

Ks www.nakokolma.info

Herätysten vertailua

Kun vertaillaan ”vanhaa” ja ”uutta” toisiinsa, niin olisi hyvä palauttaa mieliin esim. helluntaiherätyksen alkuvaiheita ja katsoa sitten, onko tämä nykyinen ”uusi viini” aitoa, kuten väitetään. Kannattaa lukea ja ottaa opiksi.

Otteita *Frank Bartlemanin* kirjasta Azusa-katu 312, Ristin Voitto 1986:

Sivu 94:

”Puhdas elämä asetettiin korkeaksi tavoitteeksi.”

”Vastustajia tai toisia seurakuntia vastaan ei sallittu sanoa yhtään epäystävällistä sanaa.”

Sivu 95:

”Jumalan Sana sai ratkaista joka ainoan kysymyksen. Ihmisten sydämet tutkittiin pohjia myöten sekä toiminnan että motiivien suhteen. Joukkoon ei voinut liittyä leikkimielessä.”

”Siihen aikaan ei tiedetty mitään ’vauhdikkaasta’ menosta. Henki liikkutti sydämiä syvältä. Henki paheksui heti hiljentyttömyyttä ja ajattelematonta puhetta. Olimme ’pyhäällä maaperällä’.”

Sivut 96-97-98:

”Henki antoi Azusassa sieluuni ’taivaallisen kuoron’. Huomasin yht’äkkiä liittyväni niihin, jotka olivat saaneet vastaanottaa tämän ylläluonnollisen ’lahjan’. Se oli itsestään

kumpuava ilmiö ja hurmio, jota yksikään maallinen kieli ei pysty kuvaamaan. Alussa se ilmeni ihmeellisen puhtaana ja voimakkaana. Emme uskaltaneet yrittää tuottaa tapahtumaa uudelleen, kuten emme ’kieläkään’...

Se on jotakin muuta kuin meidän aikamme jazzin tyyppiset uskonnolliset laulut...

Alkuaikoina meillä ei Azusa-kadulla ollut mitään soittimia. Emmekä niitä kaivanneetkaan. Meidän jumalanpalveluksessamme niille ei ollut sijaa...

Mutta ’uusi laulu’ oli kaiken kaikkiaan erilaista, ei ihmisen luomaa. Sitä ei voi onnistuneesti jäljitellä...

Tämän päivän laulukirjat ovat suurelta osin kaupallisia tuotteita, emmekä menettäisi paljonkaan luopuessamme useimmista niistä. Vanhoja sävelmiä pilataan muuttamalla ja jokainen aika vaatii uutta tyyliä, joka taas tuottaa (rahaa) hiukan lisää. ...ne saavat varpaat liikkumaan mutta eivät liikuta ihmisen sisintä.”

Sivu 99-102:

“Ei ollut tilaa ylpeydelle eikä itsestehostukselle, tärkeilylle eikä itserakkautta. Uskonnollinen itserakkaus saarnasi nopeasti oman hautajaissaaransa...”

Etukäteen ei ilmoitettu, mistä aiheesta puheita pidettäisiin, eikä kerrottu, kuka puhuja mihinkin aikaan olisi vuorossa...”

Emme kunnioittaneet ‘henkilöitä’...

Rehu oli pantu lampaiden, ei kirahvien syötäväksi, Kaikki ylettyivät siihen...”

Olimme aivan vapaita kirkollisista arvojärjestelmistä ja niissä tapahtuvista väärinkäytöksistä...”

Kukaan ei halunnut itse olla esillä...”

Hän (Jumala) kehotti minua heti hyvän työn tehtyäni unohtamaan sen, aivan kuin sitä ei olisi koskaan tehtykään, ja elämään eteenpäin, kuin ei olisi tehty elettäkään Hänen hyväkseseen. Muutoin hyvistä teoista tulisi minulle ansa.

Varsin hyvätkin ihmiset alkoivat inhota itseään Jumalan valon kirkastuessa. Saarnaajien kuolema oli hitainta. Oli niin paljon mainetta ja hyviä töitä.”

Sivu 111:

“On kerrottava totuus. Myös Azusa alkoi varhaisessa vaiheessa luopua Herran tahdosta. Jumala ilmoitti minulle eräänä päivänä, että siellä aiottiin järjestäytyä, vaikka mi-

nun korviini ei ollut kantautunut sellaisesta sanaakaan (Bartleman). Henki paljasti asian minulle. Henki sai minut nousemaan esiin ja varoittamaan, ettei helluntaitoiminnasta tehtäisi eristymishenkistä.”

Sivu 128-129:

“On luotava hengellinen ilmapiiri nöyryyden ja rukouksen tietä, sillä siinä ei saatana kykene asumaan. Tämän me tajusimme alussa. Se oli aivan muuta kuin uskonnollista intoilua ja lihallista uskonnollista kunnianhimoa. Me emme tienneet mitään tämän päivän ‘vauhdilla toimeksi’ ja ‘railakkaasti töpinäksi’ -menetelmistä. Koko tuo systeemi on helluntain kannalta kurja aikaansaannos. Pyhityminen kestää kauan.”

“...rukoushuoneemme ovat pelkkiä varjoja entisistä. Liian usein niissä vain puhalletaan ulos liiat innot tai humallutaan henkisesti ja kuvitellaan, että vaikuttajana on Pyhä Henki. Monesti ne ovat kuin kaasukammioita, joissa ei ole juuri nimeksikään puhdasta Jumalan Henkeä. Näin ei saisi olla. Pyhitysliikkeessäkkin oli suunnattomasti kiihkomielisyyttä.”

Sivu 134:

“Oikea helluntai tuo raskaan synnintunnon ja käännäyttää Jumalan puoleen. Väärät merkkitahtumat synnyttävät vain kiihkoa ja ihmettelyä. Eikä synty sen paremmin kuin itsekäs elämäkään kärsi näistä lainkaan... Toiminta, joka ylentää Pyhän Hengen

tai armolahjat Jeesuksen yläpuolelle, päätyy aina lopulta kiihkoiluun...”

Sivu 137:

“Kun liikkeessä alkoi tapahtua luopumista, korokkeet rakennettiin korkeammiksi, alettiin käyttää pitempiä takinliepeitä, perustettiin kuoroja ja ilmestyi jousiorkestereita ‘viihdyttämään’ ihmisiä. Kuninkaat palasivat jälleen valtaistuimilleen ja heille palautettiin valta. Emme olleet enää ‘veljiä’. Sitten hajaannus edelleen lisääntyi monin kerroin. Kun veli Seymour vielä piti päätään vanhan tyhjän laatikon sisässä ‘Azusassa’, kaikki oli hyvin Myöhemmin hänellekin rakennettiin valtaistuin.”

Sivu 158:

“Yhdessä kokouksessa meidät otti valtaansa oikea taivaan hiljaisuus neljäksi tunniksi. Lausuttiin tuskin äänähähdystäkään. Paikka aivan värisi rukouksen ja pyhyyden ilmapiiriä, ja me suljimme oven hiljaa ja kuljimme samoin hiljaa puhumatta toisillemme paljonkaan edes kuiskaamalla.”

“Näissä kokouksissa ei ollut mitään riehakasta – kaiken aikaa vallitsi rauhallinen henki.”

Sivu 159:

“Kaikki keskittyy Jeesuksen ympärille. Emme saa asettaa voimaa, armolahjoja, Pyhää Henkeä, emme itse asiassa mitään Jeesuksen edelle. Lähetys, joka korottaa vaikka Pyhän Hengenkin Herran Jeesuksen Kristuksen yläpuolelle, on matkalla harhaan, fanaattisuuden kareille.”

Sivu 162:

“Veli Pickett oli leiristä vastuussa ja hän otti sisäänpääsymaksun. Se oli rahanahneutta.”

Sivu 215:

“Veli Durham saarnasi uskon kautta pelastumisen evankeliumia. Hänelle oli annettu tehtäväksi viitoittaa uusi selkeä raja tekojen kautta pelastumisen ja uskon kautta pelastumisen välille, lain ja armon välille. Siihen oli ilmaantunut suurta tarvetta helluntailaistenkin keskuudessa.”

Sivu 218:

“Tuohon aikaan meitä ei pelottanut mikään niin kovasti kuin se, että alkaisimme etsiä omaa kunniaamme...”

Sivu 223:

“On tosiasia, että kun ihminen tulee siihen vaiheeseen, jossa hän oikeastaan mielellään suostuu olemaan pienellä paikalla, jossa hän ei halua innolla saarnata ja jossa hän mieluummin istuisi takapenkillä kuin astuisi puhujankorokkeelle, Jumala voikin nostaa hänet ylös ja käyttää häntä, mutta ei kovin paljoa ennen.”

Sivu 226:

“Alkuseurakunta asetti Jumalan ensimmäiselle sijalle, oman minän viimeiselle. Meillä oma minä on ensimmäisenä ja Jumala viimeisenä.”

Sivu 227:

“On varottava kahta virhettä: yksinvaltiutta ja epäjärjestystä.”

“Jokainen huono vaikute kristinuskoa tunnustavien parissa vaikeuttaa

aina koko Kristuksen seurakunnan taivalta. Jokainen yksilö on ARVOSTELTAVA myös hänen omien ansioitensa mukaan riippumatta siitä ryhmittymästä, jonka yhteydessä hän tekee työtään.”

Sivu 228:

“Meillä on liikaa kaikenlaista suitsuttamista ja tanssisaleissa kuultavan kaltaista musiikkia. Charles. G. Finney, vaikutusvaltainen evankelista, varoitti jopa liiasta laulamisesta. Se tappaa synnintunnon. Vihellykseen kuluu liiaksi höyryä.”

Sivu 229:

“Se, joka pyrkii saamaan aikaan paljon jälkeä ja tekemään urotekoja, tulee epäonnistumaan. Itsetietoinen teeskentelijä on häviöjä. Jos minä pääsee tunkeutumaan ylimmäksi, kaikki muu on pilalla...” “...Kehujen metsästäjä on kadottanut Jumalan.”

Sivu 231-233:

“Ihmiskiihko ja into, saarnaajia ja seurakuntia leimaava kevyt leikkimielisyys johtaa varmasti turmioon. Jos me olemme kadottaneet osamme ‘vieraina ja muukalaisina’, emme ole Raamatun kristittyjä.”

“Suuria kirkkoja, helppoa evankeliumia, räikeätä mainosta... , ‘Yhden miehen’ kokouksia, etukäteen ilmoitettuja kokousohjelmia. Onko tällainen ‘helluntain hengen’ mukaista? Meidän on jossakin kohdin annettava tilaa Jumalalle. Eikä meidän silti tarvitse suosia epäjärjestystä.”

“Me mainostamme ‘ihmeitä’, oi-

vallisia saarnamiehiä jne...., ja panemme ihmiset seuraamaan kadunvarsilla kylttejä ja odottamaan ‘merkkejä’ seuraavassa suuressa kokouksessa. Mutta seuraavatko ‘merkit’? Ihmiset rakastavat näytöksiä.”

“...monilukuinen joukko palvelee Herraa ilmeisesti sen vuoksi, että voivat hyötyä siitä jotenkin — itsekkäästi, siunauksen toivossa.”

“Purkaukset eivät välttämättä merkitse syvä iloa. Röyhkeät henget tullaavat Jeesuksen lempeän hengen jalkojensa alle. Ehkä 90 % alkuseurakunnan tuhoutumisen jälkeisistä uskonnollisista ilmiöistä on ollut ihmisestä.”

“Jotkut johtajat haluavat pitää seurakunnan kokonaan hallinnassaan. He muuttavat kokousjärjestystä oman erinomaisen tahtonsa mukaisesti.”

Sivu 234:

“Työstä on tullut liian ammattimaista, etsijöitä läheteään liukuhihnalla eteenpäin kuin puoskarin vastaanotolla. Siitä syntyy valehelluntai, jossa ‘kielet’ ovat teeskentelyä. Myös ‘kielillä laulamista’ matkitaan.”

“On yritetty tuottaa korvikkeita sille, mikä on hylätty.”

Sivu 243:

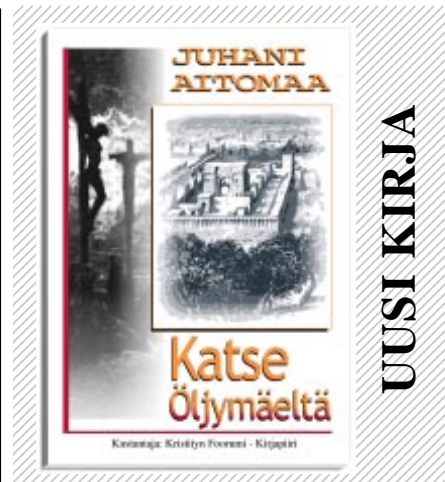
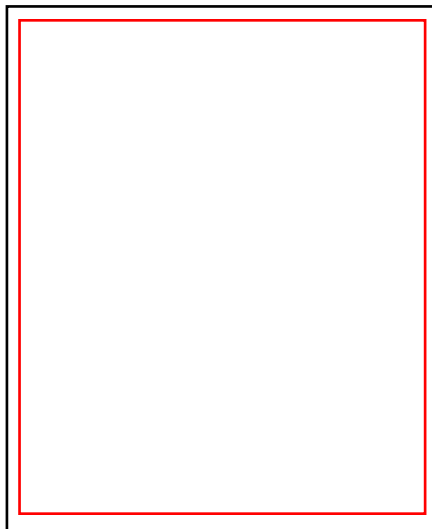
“Meillä on liikaa ‘johtajuuden henkeä’. Sellainen jakaa ‘ruumiin’, erottaa veljet toisistaan!”

Sivulla 117 kerrotun perusteella jopa F. Bartlemankin näyttää menneen ‘ansaan’, kun hän kertoo: “Kielillä-

puhumiskokemuksessa olin SAAVUTTANUT korkeimman antautumisen asteen... “*Hän itse oli siis sen saavuttanut, ehkäpä hän ei kuitenkaan ajatellut niin, vaan otti sen lahjana Jumalalta*).

Bartlemanin kertomuksessa hie-
man hämmästyttää ’opin’ vähättely,
sillä monissa asioissa asiat olisivat
pysyneet kohdallaan, jos keskeinen
olisi saanut olla keskeisenä. Esim.
oppi vanhurskauttamisesta on jämerä
paalu, jonka varaan voi rakentaa. Sa-
moin oppi lain ja evankeliumin eros-
ta.

Hän mainitsee jossakin tähän ta-
paan, että oppi on vain luuranko — ei
sen enempää. Mutta mikä ihmisessä
toimii, jos luusto on viallinen?

Kirja käsittelee lähinnä pääsiäisen tapahtumia. Monessa asiassa huomaamme, kuinka juutalaisen näkökulman puuttuminen on vaikuttanut kristilliseen ymmärtämiseen.

Tarkoittiko Jeesus todella, että Hän on haudassa kolme päivää ja yötä? Mitä sadanpäämies näki?

Ostivatko naiset yrtit Jeesuksen ruumiin voitelemiseksi sapatin jälkeen, kuten Markus viittaa, vai ennen sapattia Luukkaan mukaan?

Mitä tarkoittaa, että Jeesuksen tuli kärsiä tuomio ”Jumalan läsnäolon edessä”?

Oliko Jeesuksella ”hippityylinen” pitkä tukka?

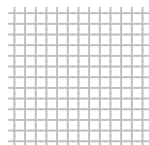
Mihin VT viittaa Jeesuksen kärsimys- ja hautapaikkana?

Pakanakristittyjen hallinnoima kirkkolaitos loi ”kristillisiä” uskomuksia ja perinteitä, joilla ei aina ole yhtymäkohtia uskomme juutalaiseen taustaan. VT ja UT ovat saumatomasti yksi kirja. Jos sitä ei huomioida, joudutaan sananselityksessä helposti väärin olettamuksiin ja päätelmiin, jotka muokkaavat kristillistä käytäntöä.

Kirja kertoo elävästi asioista, joista ei yleensä puhuta. Raamatun kertomukset, mitä – missä – milloin, tulevat eläviksi.

Ks www.nakokolma.info

Usko koruttomaan totuuteen

Suuri onnettomuutemme on, että ajattelemme liian suuria itsestämme. Me kuvittelemme, että olemme jotakin ja että kykenemme selviytymään omin voimin uskonkin asioissa.

Armosta te olette pelastetut Ef. 2:5

”Ole pieni, koska olet pieni.” Hengellisesti köyhiä Jeesus ylistää autuaiksi. Kuinka paljon Jumala näkeekään vaivaa saadakseen meidät oppimaan, että ilman häntä emme voi mitään tehdä. On harhaa kuvitella, että olemme jotakin ja että sen vuoksi voimme selviytyä ilman häntä. Se harha sitoo meitä, ja olemme vankeja siihen asti, kun se haihtuu.

”Teen sen parhaan kykyni mukaan” Tunnet varmaankin tämän lauseen. Mutta uskotko todella, että se, mihin kykenet, on kylliksi Jumalan edessä? Mihin itse asiassa kykenet? Teet kääntymyksen? Lopetat syntien teon? Uskot? Kadut? Rukoilet? Pyhität elämäsi Jumalalle?

Jos olet yrittänyt kaikkea tätä, niin olet piankin huomannut, että se kerta kaikkiaan käy yli voimiesi. Vaikka kenties voisitkin ulkokohtaisesti luopua yhdestä tai toisesta synnistä, joka on painanut

sinua, niin et kuitenkaan voi kitkeä synnin juurta sydämestäsi. Kaikesta halustasi ja ponnistelustasi huolimatta et voi kehittyä ihmiseksi, joka rakastaa Jumalaa ja noudattaa hänen tahtoaan. Et pääse puusta pitkään.

Kaikista suurista ajatuksistasi ei paljonkaan jää jäljelle, kun Pyhä Henki avaa silmäsi näkemään tämän. Siinäkö mielessä Jumala tänäkin päivänä vaikuttaa? Viivähdät ajattelemaan taakse jäänyttä elämäsi ja odotat, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Kun olet päässyt niin pitkälle, että katsot tätä totuutta silmästä silmään sellaisena kuin se todella on, silloin tarvitset Jumalaa. Juuri silloin sinulla on toivoa. Se kuulostaa mahdottomalta, mutta niin sanoo evankeliumi. Nöyrälle Jumala antaa armon.

Se, joka ei mitään ole eikä mihinkään kykene, tarvitsee evankeliumia hänestä, joka teki sen, mikä meille oli mahdotonta. Kadotettu tarvitsee ristiä. Se on hänen ainoa

toivonsa. Sen, mikä oli mahdotonta meille, sen Jumala teki. Sinä saat luvan vastaanottaa sen, minkä Jeesus teki puolestasi.

Siinä, missä sinä puhut saamisesta, Raamattu puhuu armosta. Sinä et itse voi saada mitään siitä. Armosta olette pelastetut, ja armo annetaan

sille, joka on tuomittu, sille, joka on syyllisenä Jumalan kasvojen edessä. Pidä tämä mielessäsi — usko koruttomaan totuuteen.

H.E. Wislöff: *“Turvassa kaikesta huolimatta”*.

Jumalan aikataulu

Jumala sallii meidän omien yritystemme epäonnistua sekä uskonelämässä että valtakuntansa työssä, jotta meidän huomiomme kääntyisi kokonaan pois itsestämme ja suuntautuisi sen sijaan meille annettuun Elämän lähteeseen, Kristukseen Jeesukseen, joka ei koskaan petä.

Riemuitse, ystäväni, jos tunnet puutteesi ja sisimpäsi janoaa Jumalaa! Hän sanoo: “Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan” (Matt. 5:6).

Kun me viheliäisen puutteellisina kaikissa tilanteissa katsomme Herraamme Jeesukseen, joka on ilmaistu meille Raamatussa ja odotamme Häneltä kaikkea hyvää, niin Pyhä Henki siirtää hiljaa ja ilman meidän ponnistuksiamme elämämme keskipisteen ja voimanlähteen omasta itsestämme Kristuk-

seen.

Ja niin meidän asenteemme muuttuu: “En enää minä, vaan Kristus”.

•

Jumala ei pidä kiirettä kasvattaessa lapsiaan. Hän tekee työtä iäisyydestä käsin ja iäisyyttä varten.

Mitään todellista ei voi saavuttaa oikotietä. Ellemme sydämestämme hyväksy Jumalan aikataulua, on aina tarjona vaara, että annamme vietellä itsemme “kokemusten” ja “siunausten” oikotielle. Silloin joudumme alituisesti vaihtuvien tunteiden ajeltaviksi, emmekä enää ole ankkuroituneet Raamatun totuuksiin.

•

Miles J. Stanford *“Vihreä kirja”*, Karas-Sana 1977.

Pelastusko ilmaista?

“Pelastus on ilmaista, pelastus on ilmaista”, vakuuttaa evankelista.

“Ei tarvitse maksaa mitään, Jeesus maksoi kaiken. Se on kaikki Jumalan lahjaa. Tulkaa ottamaan vastaan, sillä kaikki on nyt valmista”.

Hänen sanoissaan on tietysti tottakin, muuten hänet erotettaisiin kiireesti.

Tämä pieni lause “pelastus on ilmaista” on niin vakiintunut evankelisten kirkkojen kielenkäytössä, että kukaan ei uskalla tai välitä tutkia sen todenperäisyyttä.

Onko pelastus ilmaista, kuten väitetään? En voi olla sitä mieltä. Jos sillä tarkoitetaan, että synneistä ei tarvitse suorittaa mitään maksua tai sovitusta, vaan että Jeesus maksoi kaiken, silloin se pitää paikkansa.

Ongelma syntyy, jos lausetta ei määritellä tarkemmin, vaan sanotaan sen olevan totuus aivan sellaisenaan. Ei ihme, että näemme syntisiä, jotka tavoittelevat tällaista “pelastusta” kuin kultaista porkkanaa.

Väärinkäsityksen syynä on se, että sanomme PELASTUKSEN olevan ilmaista, vaikka se ei ole totta: pelastus alkaa määrätä koko elämästämme, ja se maksaa meille joka ainoan omissitamamme asian.

Parannuksen tekeminen maksaa paljon, sillä meidän ei vain täydy tunnustaa olevamme väärässä ja rikko-
neemme Jumalaa ja ihmisiä vastaan, vaan meidän on myös hyvitetävä asiat, jos se on mahdollista. Pietari il-

maisi tämän hyvin selvästi saarnatesaan: “Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois...”.

Me emme pidä tällaisesta. Me käskisimme paljon mieluummin ihmisten vain uskoa, että Jeesus on kuollut heidän syntiensä tähden. Heidän tulee vain pyytää Häntä antamaan heille anteeksi ja pelastamaan heidät. He voivat ottaa pelastuksen vastaan uskossa. Minne jäi parannuksen teko? Minne jäi väärrien asioiden korjaaminen? Pietari ei sanonut, että meidän pitäisi uskoa, jotta syntimme pyyhittäisiin pois, vaan tehdä parannus.

•

Minulla oli kaksi ystävää, jotka olivat veljeksiä ja myös liikeyrityksistä. Ennen uskoon tuloaan he olivat peukaloineet maksamiaan tuloveroja, mutta kun Jeesus astui heidän elämäänsä, he tiesivät, että asia piti korjata. Juuri tätä parannuksen teko merkitsee. Miehet menivät veroviranomaisten puheille ja tunnustivat kaiken. He käyttivät viisaasti tilannetta todistamiseen ja kertoivat verojohtajalle, että he tunnustivat asian, koska

heistä oli tullut kristittyjä ja heidän täytyi panna asia kuntoon. Miehet myös sanoivat, että jos verottaja halusi saada kaiken yhdellä kertaa, heidän täytyisi myydä koko tehdas, mutta he olivat valmiit tottelemaan, oli pa päätös mikä tahansa. *Pelastusko ilmaista?*

Oli Jumalan hyvyttä, että verojohdajaan tällainen käytös teki niin suuren vaikutuksen, että hän ehdotti verorästien maksamista pienemmissä erissä. Veljekset suostuivat tähän ja tehdas jatkoi toimintaansa ja menestyi hyvin. Huomaa kuitenkin, että miehet olivat valmiit menettämään kaiken.

•

Ennen oikeina pidetyillä haluilla ja päämäärillä, jotka ovat Jumalan tahdon vastaisia, ei ole enää sijaa kristityn elämässä. Kuten Paavali sanoi, maailma on ristiinnaulittu hänelle ja hän maailmalle. Niillä ei ole enää käyttöä toisilleen. Maailmallisuus on Jumalan vihollinen, sillä Jaak. 4:4 opettaa meitä: *“Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen”*. Tämä ei tarkoita, ettei meidän tule rakastaa ihmisiä, vaan maailmallista järjestelmää, joka on niin täysin Jumalan vastainen.

Mitä pelastus meille sitten maksaa? Ensiksi menetämme läheisimmät kiintymyksemme, joiden on asetuttava toiselle sijalle. Toiseksi menetämme oman hallitsevan tahtomme.

Koska emme ole esittäneet koko evankeliumin sanomaa, olemme syn-

nyttäneet joukoittain veltoja, itsekeskeisiä, usein pöyhkeitä ja tottelemattomia kristittyjä. Meidän tarvitsee pystyttää alttari uudelleen, sillä “risti” ei vaadi vain synnin loppua, vaan se vaatii myös syntisen loppua. Olemme huolellisesti suojelleet omaa miinäämme ja yrittäneet saada sitä mukautumaan, mutta Martti Luther sanoi aikanaan aivan oikein: *“Lihan ainoa tavoite on päästä valtaan ilman ristiinnaulitsemista”*.

Miten olemmekaan tehneet itsemme voimattomiksi saatanan houkutusia vastaan. Hänen ei ole vaikea vietellä lihaamme, sillä olemme antaneet sen elää kaikessa rauhassa sen sijaan että olisimme tuoneet sen kuoleman paikalle. Jos olisimme vastanneet rohkeasti opetuslapseuden vaatimuksiin, olisimme nyt kuolleita, eikä kuolleita voi vietellä! Me juhlimme pääsiäistä, mutta emme elä ristiinnaulittua elämää. Me mietiskelemme Kristuksen kärsimystä ja kuolemaa, mutta emme luovuta omaa tahtoaamme Hänelle. Me marssimme Via Dolorosaa pitkin, pidämme ristiä, nautimme ehtoollista ja sitten kiellämme kaiken elämällä oman tahtomme mukaan ja vielä kehtaamme laulaa: *“Hän on Herra, Jeesus on Herra: Nousi kuolleista ja nyt Hän hallitsee”*. Kenen Herra?

Kirjoitus on lyhennelty lainaus Denis Clarkin kirjasta, *“Herkkäuskoisten harharetket”*. Kodin Ystävä, Tampere 1985.

“Kikkaevankeliointi”

“Käytämme kaikenlaisia kikkoja saadaksemme ihmiset kuuntelemaan evankeliumin julistusta. Ei ihme, jos tulokset ovat huonoja. Suunnittelemme taidokkaita ohjelmia tehdäksemme evankeliumin sanomasta ‘houkuttelevan’, ja tarjoamme nopeasti saavutettavaa onnea tai välitöntä iloa, mikä kuitenkin hengellistä kokemusta ajatellen on harhaanjohtavaa.

Tietyn tyyppiset ihmiset ovat kiinnostuneita tällaisesta lähestymistavasta, sillä he etsivät *vain* onnea. Heitä ei kuitenkaan kiinnosta päästä todella oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa. He haluavat saada kaikki mahdolliset edut ilmaiseksi.

Huolimatta siitä, että käyttäydymme näin typerästi, tunnumme saavan jonkun yllätettyä ja käännetyä Kristuksen luo. Eikö siis kannata ottaa riski? Voi olla, mutta entä ne lukemattomat ihmiset, jotka näkevät kikkamme läpi eivätkä halua olla tekemisissä ‘evankeliumimme’ kanssa *enää koskaan*? Kannattaako se? Kuka on sanonut, että yksi pelastunut syntinen on viiden, kymmenen tai sadan hukkuvan arvoinen? Tuntuu huonolta vaihtokaupalta.

Emme kuitenkaan tyydy vain tähän, vaan ulotamme kikkojen käytön myös sielunhoidon alueelle. Olemme laatineet huolellisia kaavoja, miten pelastua. Niistä muodostuu kuitenkin vain surkea ‘tee se itse’ -pakkaus. Ensin sinun täytyy katua (käyttäen ‘näitä sanoja’), sitten uskoa, että Jeesus kuoli sinun vuoksesi. Sen jälkeen pyydät Herraa pelastamaan sinut ja tunnustat jollekin, että Jeesus on Herra. No niin – veikkoseni – nyt olet valmis. Katumus, usko, pyyntö ja tunnustus – siinä koko kaava.

Kääntymykseen liittyy kuitenkin joitakin *pyhiä* periaatteita ja niihin kuuluvat kaikki nuo neljä asiaa. Mutta jos teemme niistä kaavan – kikan, jolla päästään nopeasti Jumalan valtakuntaan, saamme *irvikuvan* evankeliumista.

Jos haluamme ihmisten syntyvän Pyhästä Hengestä, meidän on paras muistaa, että Hän on kuin tuuli, ja että Hän ei vain puhalla siellä, missä Hän tahtoo, vaan että Hän myös kieltäytyy mukautumasta meidän pikku tuulettiimme.”

Lyhennelty lainaus Denis Clarkin kirjasta:

”*Herkkäuskoisten harharetket*”, Kodin Ystävä, Tampere 1985.